Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 13. října 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Hof van beroep te Brussel — Belgie) — DHL International NV, dříve Express Line NV v. Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

(Věc C-148/10) ([1])

(„Poštovní služby — Vnější postupy pro projednávání reklamací uživatelů — Směrnice 97/67/ES — Článek 19 — Oblast působnosti — Doplňkový charakter forem nápravy dostupných podle vnitrostátního a unijního práva — Rozhodovací prostor členských států — Meze — Článek 49 SFEU — Svoboda usazování“)

(2011/C 355/08)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hof van beroep te Brussel

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: DHL International NV, dříve Express Line NV

Žalovaný: Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Hof van beroep te Brussel — Výklad článku 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby (Úř. věst. L 15, s. 14; Zvl. vyd. 06/03, s. 71), ve znění směrnic 2002/39/ES (Úř. věst. L 176, s. 21; Zvl. vyd. 06/04, s. 316) a 2008/6/CE (Úř. věst. L 52, s. 3) — Postupy pro projednávání reklamací uživatelů poštovních služeb — Vnější systém projednávání

Výrok

1) *Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, v původním znění a ve zněních pozměněných směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/39/ES ze dne 10. června 2002 a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která v případě poskytovatelů poštovních služeb, které nejsou součástí všeobecných služeb, povinně uplatňuje vnější postup pro projednávání reklamací uživatelů těchto služeb.*

2) *Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která v případě poskytovatelů poštovních služeb, které nejsou součástí všeobecných služeb, povinně uplatňuje vnější postup pro projednávání reklamací uživatelů těchto služeb.*

([1]) Úř. věst. C 161, 19.6.2010.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 13. října 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Landgericht Baden-Baden — Německo) — trestní řízení proti Leo Apelt

(Věc C-224/10) ([1])

(„Směrnice 91/439/EHS — Vzájemné uznávání řidičských průkazů — Odnětí vnitrostátního řidičského průkazu členským státem bydliště a vydání řidičského průkazu pro skupiny B a D jiným členským státem — Odmítnutí uznání členským státem bydliště — Povinnost být držitelem platného řidičského průkazu pro skupinu B v okamžiku vydání řidičského průkazu pro skupinu D“)

(2011/C 355/09)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Baden-Baden

Účastník původního trestního řízení

Leo Apelt

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Landgericht Baden-Baden — Výklad článku 1 a čl. 5 písm. a) a čl. 8 odst. 2 a 4 směrnice Rady 91/439/EHS ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech (Úř. věst. L 237, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 317), jakož i čl. 11 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech (Úř. věst. L 403, s. 18) — Řidičské oprávnění pro skupinu B vydané členským státem státnímu příslušníkovi jiného členského státu před rozhodnutím o odnětí vnitrostátního oprávnění, ale poté, co nastaly skutečnosti odůvodňující toto opatření — Rozšíření tohoto oprávnění členským státem jeho vydání na skupinu D před uplynutím období zákazu podat žádost o nový vnitrostátní řidičský průkaz — Možnost členského státu bydliště odmítnout uznání platnosti tohoto řidičského průkazu s odůvodněním tohoto odmítnutí neexistencí platného řidičského oprávnění pro skupinu B v okamžiku udělení oprávnění pro skupinu D

Výrok

Článek 1 odst. 2, čl. 5 odst. 1 písm. a), čl. 7 odst. 1 písm. b) a čl. 8 odst. 2 a 4 směrnice Rady 91/439/EHS ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech, ve znění směrnice Komise 2000/56/ES ze dne 14. září 2000, nebrání tomu, aby hostitelský členský stát odmítl uznat řidičský průkaz pro vozidla skupiny B a D vydaný jiným členským státem, zaprvé pokud držiteli uvedeného řidičského průkazu bylo uděleno řidičské oprávnění pro vozidla skupiny B a přitom nebyla splněna podmínka obvyklého bydliště a bylo uděleno poté, co řidičský průkaz vydaný prvním členským státem byl policejními orgány tohoto

prvního členského státu zadržen, ale bylo uděleno před tím, než bylo v uvedeném prvním členském státě rozhodnuto o odnětí řidičského oprávnění soudem, a zadruhé pokud držiteli uvedeného řidičského průkazu bylo uděleno řidičské oprávnění pro vozidla skupiny D poté, co bylo rozhodnuto o odnětí řidičského oprávnění soudem, a poté, co uplynula doba zákazu udělit nové řidičské oprávnění.

([1]) Úř. věst. C 221, 14.8.2010.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 13. října 2011 — Deutsche Post AG, Spolková republika Německo v. Evropská komise

(Spojené věci C-463/10 P a C-475/10 P) ([1])

(„Kasační opravný prostředek — Státní podpory — Nařízení (ES) č. 659/1999 — Článek 10 odst. 3 — Rozhodnutí o uložení povinnosti poskytnout informace — Napadnutelný akt ve smyslu článku 263 SFEU“)

(2011/C 355/10)

Jednací jazyk: němčina

Účastnice řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Deutsche Post AG (zástupci: J. Sedemund a T. Lübbig, advokáti), Spolková republika Německo (zástupci: T. Henze, J. Möller a N. Graf Vitzthum, zmocněnci)

Další účastnice řízení: Evropská komise (zástupci: B. Martenczuk a T. Maxian Rusche, zmocněnci)

Předmět věci

Kasační opravný prostředek podaný proti usnesení Tribunálu (prvního senátu) ze dne 14. července 2010, Deutsche Post v. Komise (T-570/08), kterým Tribunál vyhověl námitce nepřípustnosti vznesené Komisí a zamítl žalobu na neplatnost rozhodnutí, které je obsaženo v dopise Komise ze dne 30. října 2008 o příkazu k poskytnutí informací v řízení o státní podpoře ve prospěch společnosti Deutsche Post AG, jako nepřípustnou — Nesprávný výklad pojmu „napadnutelný akt“ ve smyslu článku 230 ES — Nezohlednění povahy a právních účinků napadeného aktu — Porušení zásady účinné soudní ochrany

Výrok

1) *Usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 14. července 2010, Deutsche Post v. Komise (T-570/08), a Německo v. Komise (T-571/08) se zrušují.*

2) *Námitky nepřípustnosti vznesené Evropskou komisí před Tribunálem Evropské unie se zamítají.*

3) *Věci se vrací zpět Tribunálu Evropské unie, aby rozhodl o návrhových žádáních společnosti Deutsche Post (T-570/08) a Spolkové republiky Německo znějících na neplatnost rozhodnutí Komise ze dne 30. října 2008, kterým se Spolkové republice Německo přikazuje poskytnout informace v řízení o státní podpoře ve prospěch společnosti Deutsche Post AG.*

4) *O nákladech řízení bude rozhodnuto později.*

([1]) Úř. věst. C 328, 4.12.2010.

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 13. října 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Cour d'appel de Bruxelles — Belgie) — Waypoint Aviation SA v. État belge — SPF Finances

(Věc C-9/11) ([1])

(„Volný pohyb služeb — Daňové právní předpisy — Sleva na dani z příjmů z půjček poskytnutých k nabytí majetku používaného v tuzemsku — Vyloučení majetku, k němuž je užívací právo převedeno na třetí osobu usazenou v jiném členském státě“)

(2011/C 355/11)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour d'appel de Bruxelles

Účastnici původního řízení

Žalobkyně: Waypoint Aviation SA

Žalovaný: État belge — SPF Finances

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Cour d'appel de Bruxelles — Výklad článků 10 ES (čl. 4 odst. 3 EU) a 49 ES (článek 56 SFEU) — Vnitrostátní právní úprava přiznávající slevy na dani příjemcům příjmů z pohledávek nebo půjček poskytnutých vnitrostátnímu koordinačnímu centru — Užívací právo k majetku nabytému prostřednictvím vypůjčených prostředků společností, která je rezidentem a je součástí téže skupiny, jako je skupina, k níž patří koordinační centrum — Vyloučení společností téže skupiny, které nejsou rezidenty — Omezení volného pohybu služeb

Výrok

Článek 49 ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání takovému ustanovení členského státu, jako je ustanovení dotčené v původním řízení, které stanoví, že přiznání slevy na dani z příjmů z půjček poskytnutých některým společnostem k nabytí nového majetku používaného v tuzemsku, podléhá podmínce, že užívací právo k majetku nebude převedeno společností, která nabyla tento majetek díky půjčce, jež zakládá nárok na slevu na dani nebo jakoukoliv jinou společností, která je součástí téže skupiny, na jiné třetí osoby než členy této skupiny usazené v tomto členském státě.

([1]) Úř. věst. C 95, 26.3.2011.